

# KVINDEBLADET

## • HVAD VI VIL •

UDGIVET AF

DE SAMLEDE KVINDEFORENINGER.

Nr. 8.

Udgaar hver Søndag. Abonnement 60 Øre  
pr. Kvartal foruden Postpenge. Annoncer  
pr. Petitlinie eller dens Plads 10 Øre.

København, Søndagen den 25. Februar 1894.

VII. Aargang.

Alle Klager over Uregelmæssigheder i  
Bladets Forsendelse bedes indgivet til  
det Posthus, hvorfra Bladet udleveres.

### Agrarbevægelsen.

At Agerbrug er Danmarks vigtigste Næringsvej, lærte vi allerede i Skolen. Men det var egentlig først i Ferierne, at vi ret forstod den Sandhed, naar vi løb omkap med Lammene, klæde Kalvene i Panden, men gik en stor Omvej forbi den skelende Tyr, gjorde Løjer med de smaa endnu rosenrøde Grise, der pilede af Sted som ellevilde, naar vi stak vor raske Stumpnæse over deres Plankeværk og raabte: Øf, øf! — men først og sidst, naar vi kom i Mælkekælderen og fik Lov eller stjal os til at slikke Fløde. Og naar vi en 7 à 8 Pund federe vendte tilbage til Byen, havde vi erfaret, hvad Værd Landbruget havde ogsaa for Børnemaver. Da vi blev ældre og tog paa Landet — det rigtige Land med Høslet og Høst, følte vi os paany som Børn, naar vi om Morgenens vaagnede ved at høre Køernes sindige, tunge Skridt udenfor vore Vinduer, ved at høre Leernes Hvæssen, ved at se Mark og Eng staa der i Morgensolen saa dugvaad og glimrende. Men naar vi saa der ud over Marken i den tidlige Morgen paa en Tid, hvor ellers mangen lystig Fyr tager sin fornemste Skraber, og saa Karle og Piger i fuld Aktivitet, saa Madmoder snart i Køkken, snart i Kælder, snart i Børnekammeret, snart i Gaarden for at fodre Høns og Duer, saa begyndte vi at forstaa, at de, der havde det bedst paa Landet, det var Landliggerne og Hornkvæget. Og vi forstod nu ikke blot, at Agerbrug var Danmarks vigtigste Næringsvej, men ogsaa, at det at være Landmand var et brydsomt Arbejde, hvis Udbytte var ringe nok, i enkelte uheldige Aar slet intet.

Efter flere uheldige Aar voksede saa Agrarbevægelsen frem som et naturligt Udslag af den Nødstilstand, Landbruget i større

eller mindre Grad var og er stedt i. De dalende Salgspriser for Landbrugets Produkter og de stigende Skatter gjorde det umuligt for mangen Landmand at holde sig ved sin Gaard og bragte andre fra jævne Velstandskaar hen imod Ruin.

Hvad Under da, at den for næppe et Aar siden frembrydende Agrarbevægelse er vokset sig saa stor, som den er. At Landbrugere samler sig til en fælles Optræden for at fremme Standens Interesser, er saare naturligt, men Spørgsmaalet er kun, hvorledes Agrarforeningen vil løse dette sit Formaal, om den vil gøre det paa en ensidig, egoistisk Maade, saaledes at det er Agrarerne ligegyldigt, hvem og hvad der kommer til at bøde for de Lettelser, som Landbruget fordrer, eller om den vil og tør træde op som Modstander mod en Politik, der kaster Landets og Landbrugets Penge i Grams til militære Foranstaltninger langt over vore Evner og snarere til Skade for Landet end til Gavn.

Der synes imidlertid at være en hel Del Slinger i den Vals, som de samlede Godsejere og Bønder opfører under deres Kammerherres Ledelse. Skal ikke dens Arbejde løbe ud i det bare Sand, maa den vise større Mod og bestemtere Optræden. Det kunde man vente af en Hær paa 80,000. Det er godt nok at være besindig, men en Besindighed, der siger éti Dag og forandrer det i Morgen, er en Uting, der passer daarligt med den ganske vist besindige, men ogsaa sejge og støtte Bondestand, der danner Kærnetroppe i Agrarernes Hær. M. L.

### Den skandinaviske Sømandsmission i Kalkutta.

Mange mener, at det er uforsvarligt at give Penge ud til Missionsarbejde i fremmede Lande, saa længe der er saa megen Nød og

Fattigdom her hjemme. Det passer ikke altid, thi mange Sømandshjem, som ganske vist kaldes Sømandsmissionshuse, er til stor Hjælp for vore Landsmænd baade i aandelig og legemlig Henseende. Og hvis man hørte sine egne Kære, Sønner eller Brødre, fortælle om, hvor hyggeligt og venligt de bliver modtagne et saadant Sted, hørte dem sige, at de ret følte Hjemmets Varme og hørte deres eget Sprog klinge som Velkomst, saa vilde man faa et andet Syn paa mangt et Sømandshjem. Ingen unge Mænd i Verden er mere udsatte for Fristelser end de, saa snart de kommer i Havn. En Skare af Pengeafpressere, slette Kvinder og Folk, der skal drage dem til Buler og Kafeer, møder dem ved Landgangen.

Hvor godt er det da ikke for de unge Mænd at vide et Sted, hvor kun Hygge, Venlighed og Oprigtighed kommer dem i Møde. Sømandshjemmet i Kalkutta er et saadant Sted. Det er en dansk Kvinde ved Navn Andrea Gehlert, nu gift med W. Franks, der med stor Opofrelse og Kærlighed har dannet dette Hjem. Her er Læseværelse og Samtaleværelse, her findes Plads med Skrivemateriale, Anvisning og Hjælp i alle Retninger. Det er Fru Andrea Gehlert-Franks, der leder hele Virksomheden, det er hende, der taler, da hendes Mand ikke taler dansk. I den lille Forsamlingssal findes et Harmonium, og Pladsen er til 40—50 Personer. At Lokalet og hele Virksomheden trænger til at udvides, kan man forstaa, naar man hører, at der ofte paa enkelte Dage findes indtil 800 skandinaviske Søfolk i Kalkutta.

Desværre har Andrea Gehlert-Franks Helbred lidt meget under en saa anstrengende daglig Gerning og den forfærdelige Hede, saa Lægen har som det eneste virksomme Middel mod Klimatsygdomme tilraadet en Sørejse og et Ophold i køliger Klima. I den Anledning indbydes hendes Venner til at yde deres Bidrag til en saadan Rejse. Blandt andre gode Navne findes H. Nutzhorn i Askov, som er Forretningsfører og Kassierer for denne Sømandsmission. Enhver Ven af Sagen vil her kunne indsende deres Bidra.